

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΡΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΔΕΜΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΒ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΪΟΣ, 1889.

ΑΡΙΘ. 237.

Χρον. έτησ. έν Ελλάδι Δρ. 1.
» » » Έξωτερικῶ φρ. 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Έστ δὲφ Σταδίου ἀριθ. 30.

Εἰς Οὐδένα, πλὴν τῶν σαρκικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ *Έφημερίς τῶν Παιδῶν ἄνευ προπληρωμῆς.

ΟΥΑΛΡΟΤΡΟΦΕΙΑ

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστάνει ζῶον μαστοφόρον ἔνυδρον, ἀπαντώμενον κατ' ἀγέλας εἰς τὰς βορείους θαλάσσις· καλοῦνται δὲ τὰ ζῶα ταῦτα κοινῶς Οὐάλροι, ἀνήκουσιν εἰς τὴν ὀμβραξίαν τῶν Φωκῶν, καὶ ἀλιεῦνται χάριν τῶν χωνιοδότων, τοῦ δέρματος καὶ λίπους των.

Οἱ Ἀμερικανοί, οἱ ὅποιοι εἶναι πρωτότυποι εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις, μετὰ τὴν ἀγορὰν τῆς Ρωσικῆς Ἀμερικῆς Ἀλάσκας ἀντι 50000000 φρ. ἀπὸ τῆς Ρωσικῆς Κυβέρνησιν, ἀντὶ νὰ ἀλιεύουν τὰ ζῶα ταῦτα ὡς πρότερον, συλλαμβάνουν αὐτὰ πλησίον τῆς ξηρᾶς καὶ τὰ ἀναγκάζουν νὰ εἰσέλθουν εἰς ἐπίτηδες κατασκευασμένας μάκτρας — διότι ὡς γνωστὸν τὰ ζῶα ταῦτα εἶναι ἀμφίβια (δηλ. δύνανται νὰ ζῆσιν καὶ εἰς τὴν ξηρὰν), καὶ ἐκεῖ τὰ τρέφουν, βίας καὶ τοὺς χοίρους, καὶ ἐκεῖ γεννοῦν καὶ κολλαπλασιάζονται.

Καὶ τὰς μὲν ἠλικιωμένους Οὐάλρους τὰς φυλάττουν διὰ γένναν, τοὺς δὲ νέους, ἀφοῦ τοὺς θρέψουν ἐπιδύο ἔτη, τοὺς σφάζουν καὶ τὰ δέ-

ματὰ των τὰ στιβάζουιν εἰς βαρέλας μὲ νίτρον καὶ τὰς στέλλουιν εἰς τὸ Λονδίνον, ὅπου κατεργάζονται, χρωματίζονται καὶ παλοῦνται εἰς μεγάλας τιμὰς. Οἱ ὀδόντες προσέτι χρησιμεύουιν εἰς κατασκευὴν διαφόρων ἐργαλείων καὶ σκευῶν, διότι εἶναι ἐπίσης καλοὶ ὡς οἱ ἑλεφαντόδοντες. Τὸ δὲ λίπος ἀφοῦ ἀναλυθῆ διὰ τοῦ πυρὸς πωλεῖται καὶ χρησιμεύει δι' ἀτμομηχανάς.

Οὐάλρος.

“Ο, τι ἡ Ρωσικὴ Κυβέρνησις ἐδεῶρει ὡς ἄχρηστον, ἡ Ἀμερικὴ μετεποίησεν εἰς πολὺ προσοδοφόρον χώραν, ποριζομένη ἐξ αὐτῆς μεγάλας προσόδους, καὶ καταστήσασα τοὺς ἀγρίους καὶ δουλοπρεπεῖς κατοίκους τῆς ἐλευθέρους καὶ πολιτισμένους πολίτας!

— Διηγοῦνται περὶ κυρίας τινὸς Παρισιανῆς, ὅτι, κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων τῷ 1870, ὅτε τὰ τρόφιμα ἦσαν πολὺ ὀλιγοστά, ἡ κυρία αὕτη ἠναγκάσθη νὰ μαγειρεύσῃ τὸ σκυλάκι τῆς. Ἀφοῦ τὸ ἔφαγε καὶ ἔμειναν μόνον τὰ κόκκαλα, τὰ ἐκύτταξεν ὀλίγον καὶ ἔπειτα ἤρχισεν νὰ κλαίῃ, εἰπούσα* «Ὁ καυθμένος ὁ Μπιζου, τί ὠραῖον μεζὲ θὰ εἶχεν ἂν ἦτο ἐδῶ!»

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Σένος εἰς εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἀλφης.

Μίαν ὥραϊαν θερινὴν πρωΐαν πρὶν ὁ ἥλιος χρυσώσῃ τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων, εἰς τὰ ὅποια ἐκατοικοῦσεν ἡ παππούς μετὰ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς αὐτῆς, ἡ Χαΐδη ἀφωπνίσθη ἀπὸ τὸ σὺριγμα τοῦ ἀνέμου, ἤνοιξε τοὺς ἐφθαλμούς της καὶ ἰδοῦσα ὅτι ἤρχιζε νὰ ἐξημερώνη, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ ἀχυρένιον κρεββατάκι της καὶ ἀμέσως ἔτρεξεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ἕνας μεγάλος νιπτήρ, καὶ ἤρχισε νὰ νίπτεται. Ἀφοῦ δ' ἐνίφθη καὶ ἐσπογγίσθη, ἐκτενίσθη καὶ ἐνεδύθη, ἐπάνω δὲ ἀπὸ τὸ φόρεμά της ἔβαλε μίαν ἀπὸ τὰς λευκὰς ἐμπροσθέλας, τὰς ὁποίας τῆς εἶχε δώσει ἡ κυρία Κλάρα, καὶ ἐξῆλθεν ὅλη ζωηρότης, πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ παπποῦ της.

Οὗτος ἴστατο ἔξω τῆς καλύβης παρατηρῶν τὸν οὐρανόν, ὅπως ἔκαμνε κάθε πρωΐ, διὰ νὰ ἴδῃ τί καιρὸς θὰ ἦτο τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἐρυθρὰ σύννεφα ἐκινουνοτο εἰς τὸ στερέωμα, τὸ δὲ κυανὸν χρῶμα ἀδιακόπως ἤξεναν. Αἱ κορυφαὶ τῶν ὄρεων καὶ αἱ βοσκαὶ ἤρχιζον ἤδη νὰ κολυμβῶσιν εἰς τὸ χρυσιζόν φῶς τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου παρουσιάζουσαι θέαν λαμπράν, ὅτε ἡ Χαΐδη ἔφθασε πλησίον τοῦ παπποῦ της, ὅθεν ἀκουσίως ἐξεφώνησε, «Πόσον ὥραϊά! Πόσον ὥραϊά ἡ θεὰ αὐτὴ! Καλὴ ἡμέρα, παπποῦ.» «Καλὴ ἡμέρα, τέκνον μου, εἴπερ ἡ γέρον λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς μικρᾶς Χαΐδης.

Μετὰ τοῦτο ἡ Χαΐδη ἔτρεξεν ὑποκάτω εἰς τὰ δένδρα καὶ ἤρχισε νὰ χορεύῃ εἰς τὸν σὺριγμὸν τοῦ ἀνέμου, ἄλλοτε μὲν πηδῶσα ὑψηλότερον, ὅταν ὁ ἀνεμος ἐφύσα δυνατώτερον καὶ ἄλλοτε χαμηλότερον, ὅταν ὁ ἀνεμος ἐπνεεν ἡσυχώτερον, καὶ καθ' ὅσον ἐπροχώρει εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ χοροῦ καθίστατο εὐθυμωτέρα καὶ εὐτυχαστέρα.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ παππούς ἐπῆγεν εἰς τὸν σταῦλον νὰ ἀμέλξῃ τὰς αἰγὰς καὶ νὰ πλύνῃ καὶ νὰ κτενίσῃ αὐτὰς κατὰ τὸ σύνθημα.

Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν ταύτην ἔφευγεν ἔξω τὰς αἰγὰς, διότι μετ' ὀλίγον ὁ Πέτρος ἐμελλε νὰ διέλθῃ καὶ τὰς λάβῃ μαζὺ μετὰ τὰς ἰδικὰς του νὰ βοσκῆσιν ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος.

Καὶ πράγματι μετ' ὀλίγον ἠκούσθη τὸ σὺριγμα τοῦ Πέτρου καὶ ἐφάνη ἡ μορφή του ἀκολουθοῦντος τὸ μικρὸν του ποιμνιον. Εὐθύς δὲ ἀφ' οὗ ἐφθασεν ἔξωθεν τῆς καλύβης τοῦ παπποῦ ἀφῆκεν

ἐκεῖ τὰς αἰγὰς καὶ ἔτρεξε νὰ χαιρετίσῃ τὴν Χαΐδην, ἥτις ἐχάιδευσεν τὰς αἰγὰς τοῦ παπποῦ.

—Καλὴ ἡμέρα, παπποῦ, καλὴ ἡμέρα, Χαΐδη —εἶπεν ὁ Πέτρος δώσας τὴν χεῖρά του καὶ εἰς τοὺς δύο. Ἐπειτα δὲ στραφεὶς ἰδίως πρὸς τὴν Χαΐδην ἐπρόσθεσε· «Σὲ ἐπεριμέναμεν ὅλοι ὅλην τὴν πρωΐαν, ἀλλὰ δὲν ἐφάνης. Ὡς φαίνεται πρὶν νὰ γεράσῃς ἤρχισες νὰ λησμονῆς τὰς ὑποσχέσεις σου!»

—Δὲν τὸ ἐλησμόνησα, Πέτρε, ἀλλὰ ἐνησοχολήθην ὀλίγον εἰς τὴν τακτοποίησιν τοῦ σπητιοῦ μας καὶ τοῦ φορέματός μου διότι, ὡς γνωρίζεις, περιμένα νὰ ἔλθουν πᾶσαν στιγμὴν οἱ φίλοι μου ἀπὸ τὴν Φραγκοκρήνην.

—Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεις ὅλην αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, ἀλλ' ὅμως δὲν φαίνονται!

—Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἔλθουν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ λείψω ἀπὸ τὴν οἰκίαν.

—Ἡμποροῦν νὰ σταθοῦν μετὰ τὸν παπποῦ ὀλίγην ὥραν. Τί θὰ πάθουν;

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος, ὅστις ὑπενηθύνετο εἰς τὸν Πέτρον ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ φέρῃ τὰς αἰγὰς εἰς τὴν βοσκὴν καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἀργοπορῇ. Ὅθεν ὁ Πέτρος ἀποχαιρετίσας τὴν Χαΐδην ὠδήγησε τὰς αἰγὰς του καὶ τὰς τοῦ παπποῦ εἰς τὸ βουνόν.

Μόλις ἀνεχώρησεν ὁ Πέτρος καὶ ἡ Χαΐδη ἔτρεξε μέσα εἰς τὴν καλύβην, καὶ ἤρχισε νὰ τακτοποιῇ τὰ ὀλίγα ἐπιπλα, τὰ ὅποια ἦσαν εἰς αὐτήν. Ἐβαλεν ἐπομένως εἰς τάξιν τὰ σκαμνάκια καὶ τὰ καθίσματα, ἐσάρωσε τὸ πάτωμα, καὶ ἐσκέπασε τὸ τραπέζι τοῦ φαγητοῦ μετὰ καθαρὸν πανίον, ἔπειτα ἔτρεξε νὰ ἴδῃ ἂν ἤρχοντο οἱ φίλοι της. Πόσον μεγάλη δὲ ἦτο ἡ χαρὰ της, ὅταν εἶδε μακρὰν ἀναβαίνοντα εἰς τὴν καλύβην τῶν τὸν καλὸν ἱατρὸν τοῦ κ. Σῆσμαν! Ὅθεν ἔκραξε τὸν παπποῦν, φωνάζουσα· Ἐλα, ἔλα, παπποῦ, νὰ ἴδῃς! Ἐρχεται! Ἐρχεται!» Μόλις δὲ ἦλθεν ὁ παππούς καὶ αὐτὴ ἔτρεξε νὰ προὔπαντήσῃ τὸν ἱατρὸν.

—Καλῶς ἦλθες, ἱατρέ, καλῶς ὤρισες! πόσον καλὸς εἶσαι νὰ λάβῃς τόσον κόπον νὰ ἔλθῃς εἰς αὐτὰ τὰ βουνὰ μας!

—Διατὶ νὰ παραξενεύεσαι διὰ τοῦτο, Χαΐδη, δὲν ἤξεύρεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ καὶ ἐνδιαφερόμαι πολὺ διὰ σὲ; Παράξενον διότι ἦλθον νὰ ἴδω τί κάμνεις καὶ πῶς ἔχει ὁ παππούς σου καὶ ἡ κυρούλα σου καὶ ἡ θεὰ καὶ ὁ Πέτρος ὁ ἀγαπητός;

—Ὅχι, ἀλλὰ τόσος δρόμος καὶ τόσος κόπος!

—Ἄφες αὐτὰ, Χαΐδη, καὶ ὠδήγησέ με γρήγορα εἰς τοῦ παπποῦ σου τὴν καλύβην, διότι θέλω νὰ τὸν ἴδω καὶ νὰ ξεκουρασθῶ.

Ἡ Χαϊδὴ ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ ἱατροῦ καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά εὐρέθησαν καὶ οἱ δύο ἐξωθεν τῆς καλύβης τοῦ παπποῦ, ὅπου αὐτὸς τοὺς ἐπεριμενε, καὶ ὑπεδέχθη τὸν ἱατρὸν μὲ πολλὴν φιλοφροσύνην.

Ἀφοῦ δὲ παρῆλθον αἱ πρῶται φιλοφρονήσεις, ἡ μικρὰ Χαϊδὴ μὲ πρόσωπον σκυθρωπὸν καὶ φωνὴν ὑποτρέμουσαν ἠρώτησε, « Καὶ ποῦ εἶναι ἡ κ. Κλάρα καὶ ἡ καλὴ κυρούλα Σῆσμαν; »

— Ἡξεύρεις, Χαϊδὴ, ἀπεκρίθη μὲ γλυκύτητα ὁ ἱατρός, ὅτι ἡ κ. Κλάρα δὲν ἔμπορεῖ νὰ περιπατῇ καὶ εἶναι ἀνάγκη, ὅταν πηγαίη πουθενά, νὰ τὴν σηκώουσι ἐπάνω εἰς ἕν φορεῖον. Ὅα ἦτο δὲ πολὺ κοπιαστικὸν δι' αὐτὴν νὰ ταξειδεύσῃ ἕως ἐδῶ ἐφέτος — ἀλλὰ τὴν ἐρχομένην ἀνοιξιν, ἀφοῦ κἀμὴ τὰ λουτρά, τὰ ὅποια ἐλπίζουσι θὰ τὴν ὠφελήσουσι, τότε θὰ ἔλθουσι ἐδῶ ὅλοι! Μὴ λυπηθῶσι λοιπόν. Ἡ ἄνοιξις δὲν εἶναι πολὺ μακρὰν ἀπὸ τῶρα, καὶ ὁ καιρὸς αὐτὸς θὰ περάσῃ γρήγορα.

Ὁ γέρον τότε ὠδήγησε τὸν ἱατρὸν εἰς τὴν καλύβην καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ καθίσῃ εἰς τὴν ἔδραν του, καὶ νὰ ξεκουρασθῇ, τὸ ὅποιον ὁ ἱατρός ἐδέχθη εὐχαρίστως, καὶ ἀφοῦ ἐκάθησε τοῦ εἶπε πῶς ὁ κ. Σῆσμαν τὸν παρεκάλεσε νὰ ἀναλάβῃ τὸ ταξειδίον τοῦτο ἀντ' αὐτῶν, καὶ πῶς καὶ αὐτὸς ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἦτο καλὸν διὰ τὴν υἰγιάν του νὰ κἀμὴ τὸ ταξειδίον τοῦτο, διότι δὲν ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του τόσο καλὰ. Ἐπειτα δὲ ἐψιθύρισε εἰς τὸ αὐτὶ τῆς Χαϊδῆς, ὅτι ἐν ζῶον φορτωμένον μὲ διάφορα πράγματα ἀπὸ μέρους τῆς κ. Κλάρας ἤρχετο κατόπιν του, καὶ ὅτι τὰ πράγματα ἐκεῖνα θὰ τὴν ἐκαμμον νὰ χαρῆ περισσότερο παρ' ὅ,τι ἔμποροῦσε νὰ φαντασθῇ.

Μετὰ τοῦτο ὁ γέρον ἐπροσκάλεσε τὸν ἱατρὸν νὰ ἀπερῶσθαι ἕκαστον ἡμέραν μὲ αὐτοὺς εἰς τὸ βουνόν, ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν νὰ καταβαίη εἰς τὸ Δόρφλιν νὰ κοιμηθῆται, διότι, εἶπεν, ἐδῶ δυστυχῶς δὲν ἔχομεν τὰ ἀναγκαῖα ὥστε νὰ χορηγήσωμεν τὴν πρέπουσαν ἀνάπαυσιν. Ἐάν δὲ κάμετε οὕτω, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ὠφεληθῆτε πολὺ εἰς τὴν υἰγιάν σας, ἱατρέ.

— Ἐχει καλῶς, — εἶπεν ὁ ἱατρός — παραδέχομαι τὴν γνώμην σας.

Ἐπιθὴ δὲ ἐπλησίαζε τὸ μεσημέρι ὁ παπποῦς ἔφερε τὴν τράπεζαν ἐξω καὶ ἐτοποθέτησεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ἐλάτων, εἶπε δὲ εἰς τὴν Χαϊδὴν νὰ φέρῃ ὅ,τι ἦτο ἀναγκαῖον διὰ τὸ γεῦμα, προσθέσας « Οἱ φίλοι μας θὰ μᾶς συγχωρήσουσι ἂν ἡ τράπεζά μας εἶνε λιτὴ, ἀφοῦ ἡ τραπεζαρία μας εἶναι μεγαλοπρεπής! »

— Βεβαίότατα, εἶπεν ὁ ἱατρός, κυττάζων κάτω πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζομένην κα-

ταπράσινον κοιλάδα. — Εὐχαρίστως δέχομαι τὴν πρόσκλησίν σας. Τόσον καθαρὸς ἀνὴρ διεγείρει τῷ ὄντι τὴν ὄρεξιν.

Ἐν τούτοις ἡ Χαϊδὴ ἔτρεχεν μέσα καὶ ἐξῆς φέρουσα πᾶν ὅ,τι ἐνόμιζεν ὅτι ἤθελεν εὐχαριστήσῃ τὸν ἱατρὸν καὶ ἔβατεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Τελευταῖον ἐφάνη ὁ παπποῦς μὲ ἀγγεῖον βραστοῦ γάλακτος εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ ἐφυγμένον τυρὶ εἰς τὴν ἄλλην. Ἐκοψε προσέτι λεπτά τεμάχια ἐκ τοῦ κρέατος, τὸ ὅποιον εἶχε προτομάσει ὁ ἴδιος, οἱ δὲ ξένοι ἐκάθησαν καὶ ἔφαγον μὲ πολλὴν ὄρεξιν, κηρύττοντες, ὅτι ποτὲ τῶν δὲν εἶχον γευθῆ τόσον καλὸν γεῦμα ὅσον τὸ λιτὸν ἐκεῖνο ἐπὶ τῶν ὄρεων τῆς Ἑλβετίας.

— Ἐξάπαντος ἡ κ. Κλάρα πρέπει νὰ ἔλθῃ ἐδῶ — εἶπεν ὁ ἱατρός κατενθουσιασμένος. Ὅα λάβῃ νέαν δύναμιν ἐνταῦθα, ἐάν δὲ τρώγῃ ἐπί τινα καιρὸν, ὅπως ἐγὼ ἔφαγα σήμερον, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ παχύνη καὶ θὰ ἐνδυναμωθῇ τόσο, ὥστε νὰ δύναται νὰ περιπατῇ καὶ νὰ τρέχῃ.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΤΑ ΑΛΦΑΒΗΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Τὸ ἀλφάβητον τῆς Σάνδουικῆς	γλώσσης	ἔχει	12	γράμ.
» » τῆς Βυρμαικῆς	»	»	19	»
» » » Ἰταλικῆς	»	»	20	»
» » » Βεγγαλικῆς	»	»	21	»
» » » Ἑβραϊκῆς	} ἀνὰ	»	22	»
» » » Συριακῆς				
» » » Χαλδαϊκῆς				
» » » Σαμαριτικῆς	} ἀνὰ	»	23	»
» » » Λατινικῆς				
» » » Γαλλικῆς				
» » » Ἑλληνικῆς	} ἀνὰ	»	24	»
» » » Γερμανικῆς				
» » » Ὀλλανδικῆς				
» » » Ἀγγλικῆς	} ἀνὰ	»	26	»
» » » Ἰσπανικῆς				
» » » Σλαβικῆς				
» » » Ἀραβικῆς	} ἀνὰ	»	28	»
» » » Περσικῆς I				
» » » Κοπτικῆς				
» » » Γεωργιανῆς	} ἀνὰ	»	35	»
» » » Ἀρμενικῆς				
» » » Ῥωσικῆς				
» » » Μοσχοβιτικῆς	} ἀνὰ	»	41	»
» » » Σανσκριτικῆς				
» » » Ἰαπωνικῆς				
» » » Αἰθιοπικῆς	} ἀνὰ	»	48	»
» » » καὶ τῆς Ταρταρικῆς				
» » » »	} ἀνὰ	»	49	»
» » » »				
» » » »	} ἀνὰ	»	50	»
» » » »				
» » » »	} ἀνὰ	»	202	»
» » » »				

Τὰ καυμένα τὰ Αἰθιοπόπουλα καὶ τὰ Ταρταρόπουλα, τί θὰ ὑποφέρουσι ὥστε νὰ μάθουσι τὸ ἀλφάβητόν των!

ΕΡΕΪΠΙΑ ΕΝ ΠΕΤΡΑ.

Τὰ ἐρείπια τῶν ναῶν τῆς Πέτρας, ἀρχαίας πόλεως τῆς Ἐδῶμ, εἶναι μεταξύ τῶν περιεργωτάτων λειψάνων τῆς Ἀνατολῆς, καθ' ὅσον εἶναι ἐσκαλισμένα εἰς τὸν σκληρὸν βράχον, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπιφάνειαν παριστάνει ἡ προκειμένη εἰκὼν.

Ἡ Πέτρα, ὡς τὸ ὄνομά της δηλοῖ, κεῖται εἰς θέσιν βραχώδη, εἰς τὸ βάθος ἀποκρήνου τινός φαράγγος, ἥτις διασχίζει τὴν σειρὰν τοῦ ὄρους Σηεῖρ, μεταξύ τοῦ βορείου ἄκρου τοῦ κόλπου τοῦ Ἀκαβά και τοῦ νοτίου ἄκρου τῆς Νεκράς θαλάσσης. Ἦτο δὲ ἡ φαράγξ αὕτη, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς Πέτρας, πάλαι ποτὲ κοίτη ποταμοῦ, σχηματισθεῖσα, κατὰ τοὺς Ἀραβας, ὑπὸ τῆς βλάβου τοῦ Μωϋσέως, ὅταν μετέφερε τὸ ρεῦμα ἐκ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν ἀπέναντι κοιλάδα.

Εἰς τὸ ἐν μέρος τῆς φαράγγος, τῆς ὁποίας αἱ κρημνώδεις ἐρυθρόχροι πλευραὶ ὑψοῦνται ἀποτόμως εἰς ὕψος 100, 200 και 300 ποδῶν εἶναι ὁ μέγιστος τῶν εἰς αὐτὴν ναῶν, ὅστις ἔχει προσοψιν 85 ποδῶν τὸ ὕψος, δῶμα εὐρύχωρον και ἰμβαδὸν 36 ποδῶν.

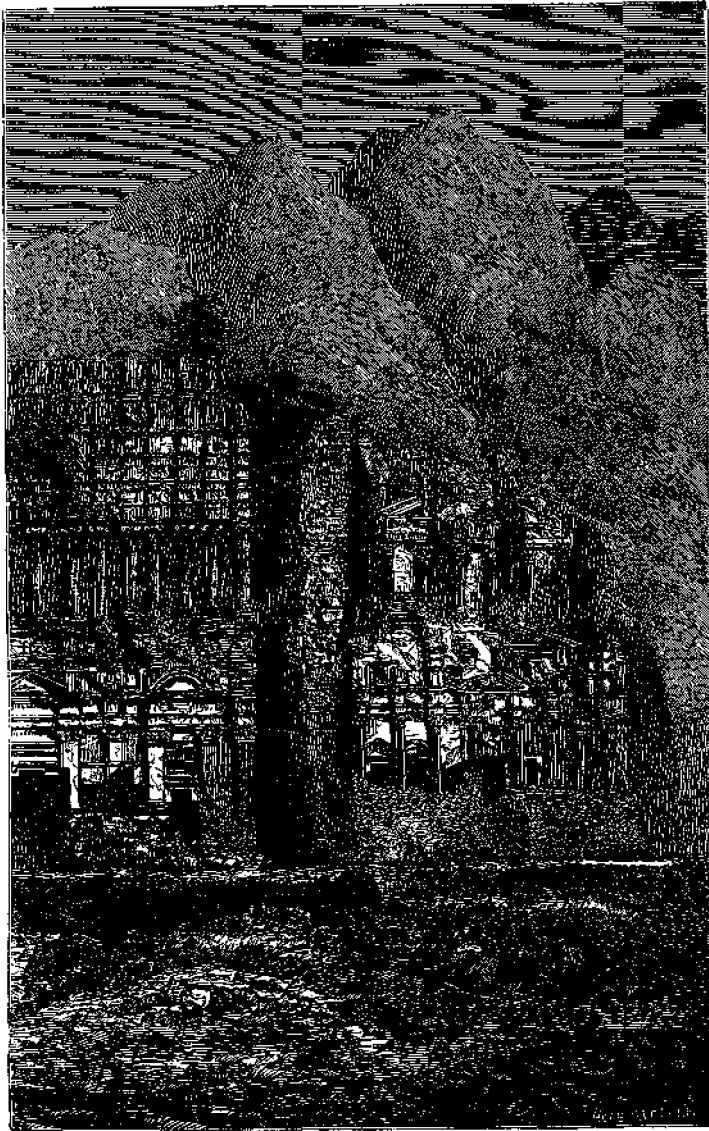
Ὀλίγον τι περαιτέρω τούτου κεῖνται οἱ εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα παριστανόμενοι ναοί, μετὰ

πολλῶν μνημείων, τινὰ τῶν ὁποίων εἶναι πολὺ πλουσιῶς λαξευμένα.

Ἄλλο ἀντικείμενον ἄξιον θαυμασμοῦ εἶναι τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀμφιθέατρον, τὸ ὁποῖον εἶναι κομμένον ἐκ τοῦ βράχου και ἔχει 117 ποδῶν διάμετρον, ἀποτελεῖται δὲ ἐκ 33 σειρῶν καθισμάτων, τὰ ὁποία ἠδύναντο νὰ χωρέσουν 3-4000 θεατῶν. Προσέτι ἡ θριαμβικὴ πύλη κομμένη και αὐτὴ ἐκ τοῦ βράχου, εἶναι πολὺ ἀξιοσημείωτος.

Ἡ Πέτρα ὑπῆρξεν ποτε σημαντικὴ ἐμπορικὴ πόλις, ἀναφέρον δι' αὐτὴν ὁ Στράβων, ὁ Πλίνιος, ὁ Ἰώσηπος και ὁ Ἰερώνυμος ἦτο δὲ και ἔδρα χριστιανοῦ Μητροπολίτου οἱ δὲ ἐπίσκοποι αὐτῆς ἀναφέρονται μέχρι τοῦ 586 μ. Χ. Ἐκτοτε μέχρι τοῦ 1807, ὅτε κατὰ πρῶτον ἐπισκέφθησαν τὸ μέρος ἐκεῖνο ξένοι περιηγηταί, οὐδὲ καν τὸ ὄνομα τῆς Πέτρας μνημονεύεται.

Ὁ προφήτης Ἰερεμίας ἐν κεφ. μθ'. 16, προφητεύει τὴν κατα-

Ἐρείπια ἐν Πέτρα.

στροφὴν και ἐρήμωσιν αὐτῆς, ἡ δὲ προφητεία του ἐπληρώθη κατὰ γράμμα. Ἴδου αὕτη ἡ τρομερότης σου σὲ ἠπάτησε, και ἡ ὑπερηφανία τῆς καρδίας σου· σὺ ὁ κατοικῶν, ὁ κατέχων τὸ ὕψος τῶν βουνῶν και ἂν ὑψώσης τὴν φωλεάν σου ὡς ὁ ἀέτος, και ἐκεῖθεν θέλω σὲ καταβιβάσει, λέγει ὁ Κύριος.»

ΤΑΦΟΣ ΙΝΔΙΚΟΣ.

Ἴνδοι, καθὼς ἤξεύρετε, λέγονται ὄχι μόνον οἱ κάτοικοι τῆς Ἰνδίας ἢ Ἰνδοστάνης, ἀλλὰ καὶ οἱ αὐτόχθονες τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ ὄνομα τοῦτο τὴν ἀρχὴν του ἔχει εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κολόμβου. Οὗτος ἐξέπλευσεν ἐξ Ἰσπανίας πρὸς δυσμὰς διὰ νὰ εὔρη νεὰν ὁδὸν πρὸς τὰς ἤδη γνωστάς Ἰνδίας (Ἰνδοστάνην), ὅταν δ' ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικὴν, ἐνόμισεν ὅτι πρᾶγματι ἦτο ἡ Ἰνδία καὶ ἐκ τούτου αἱ νῆσοι τῆς Ἀμερικῆς τὴν σήμερον ἀκόμη λέγονται Δυτικαὶ Ἰνδίαί καὶ οἱ αὐτόχθονες τῆς Ἀμερικῆς Ἰνδιάνοι.

Οἱ αὐτόχθονες οὗτοι ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τὴν σήμερον εἶναι πολὺ ὀλιγώτεροι τὸν ἀριθμὸν ἢ πρὸ 300 ἐτῶν, ὅλον δὲ ὀλιγοστεύουσιν. Εἶναι ἀρκετὰ ἤμεροί, καὶ ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν τοὺς ἔχει παραχωρήσει ἀπεράντους γαλάς ὅπως διαμένωσιν ἀποκλειστικῶς ἐντὸς αὐτῶν. Ἐνίοτε δὲ μως ἐξαγριοῦνται ἀπὸ τὰς ἀδικίας καὶ ληστείας τῶν λευκῶν γειτόνων των καὶ ἐξέρχονται (κατὰ τὴν φράσιν των) εἰς τὸ «μονοπάτι τοῦ πολέμου», στολισμένοι μὲ χρώματα καὶ πτερά, καὶ ἐπιπίπτουν κατὰ τῶν λευκῶν μὲ τρομερὰν λύσσαν.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ ἓνα τάφον αὐτῶν. Θάπτουν μὲν καὶ ἐντὸς τῆς γῆς, δηλ. βάλλουν τὸν νεκρὸν χαμί καὶ συσσωρεύουσιν ἐπ' αὐτοῦ μέγαν σωρὸν χρώματος. Ἀλλὰ συνηθέστερον κἀμνον τάφον ὅποιον βλέπετε ἐνώπιόν σας, μὲ στύλους καὶ τετράγωνον σκιάδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας δένουν τὸν νεκρὸν, διὰ νὰ ἦναι ἀσφαλῆς ἀπὸ τὰ ἀγρία θηρία. Κοντὰ του θέπου καὶ τὸ ὄπλον του, τὸν πέλεκυν, τὸ τόξον καὶ τὸ ἐφάπλωμά του, διότι μετὰ θάνατον ὡς πιστεύουσιν, ἢ ψυχὴ μεταβαίνει εἰς τὰς «εὐδαίμονας κυνηγετικὰς πεδιάδας», ὅπου θὰ κυνηγῇ αἰωνίως ἐν πλήρει ἀνέσει καὶ εὐτυχίᾳ.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ.

Τὸ μέγιστον ξενοδοχεῖον τοῦ Λονδίνου εἶναι τὸ *Μητροπολιτικόν*, εἰς τὸ ὁποῖον, κατὰ τὰς ἐσπέρτας τοῦ Ἰωηθαίου τῆς βασιλείσης Βικτωρίας, κατέλυσαν ὑπὲρ τοὺς 1000 ταυτοχρόνως.

Εἰς τὴν οἰκοδομὴν του ἐξωδεύθησαν 6,000,000

πλίνθων, καὶ σιδηρικὰ βάρους 11,000 τόνων· ἐντὸς δὲ τοῦ κτηρίου ἐτέθησαν ἡλεκτρικὰ σύρματα διὰ φωτισμὸν καὶ κλιμακωτικῶν, μῆκους 70 μιλίων (=περίπου 113,750 μέτρα). Τὸ ξενοδοχεῖον ἔχει δέκα πατώματα, εἰς δὲ τὰ ἐστιατόριά του 1000 ἄνθρωποι γευματίζουν καθ' ἑκάστην.

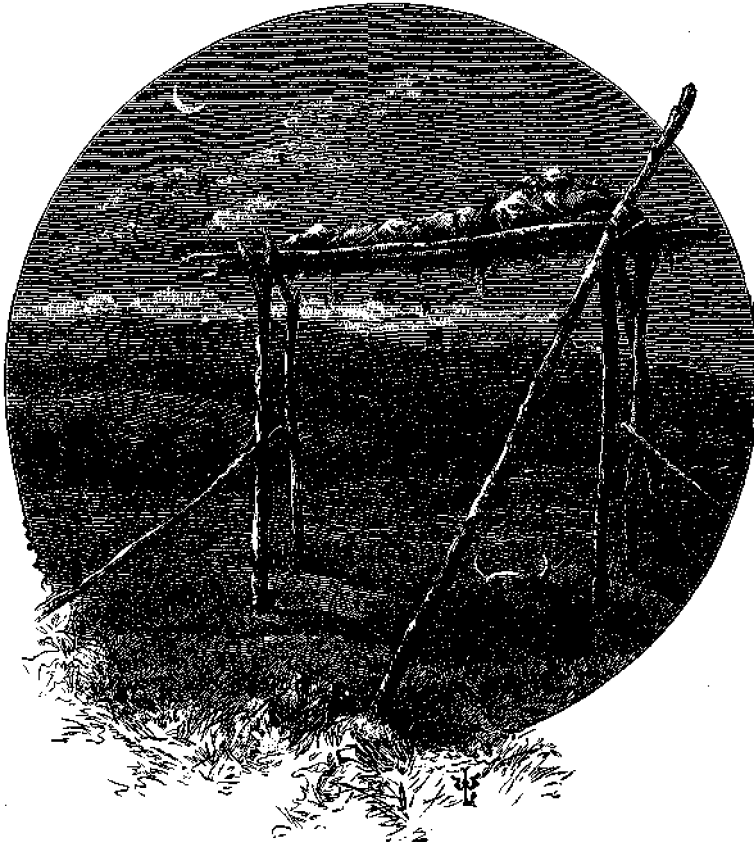
Εἰς τὸ μαγειρεῖον φέρουν καθ' ἕλον τὸ ἔτος ὑπὲρ τὰς 300,000 λιτρῶν κρέατος, 44,000 λ. βουτύρου,

500,000 αὐγά καὶ 50,000 ὀκάδας γάλακτος. Ἐξοδεύονται δὲ ἐκ τῶν ὑδραγωγείων 20,000,000 γαλλίαια ὕδατος τὸ ἔτος.

Εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ ξενοδοχείου ὑπάρχουν θέσεις διὰ 185,000 φιάλας οἴνου, καμπανίτου, ζύθου, κλπ.

Τὸ ξενοδοχεῖον *Βικτώρια* εἶναι ἕτερον κολοσιαιὸν κατάστημα μὲ 500 δωμάτια καὶ 220 ὑπηρετάς. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο συχναζοῦν οἱ δῆμαρχοι τῆς Ἀγγλίας δεσάκις ἐπισκέπτονται τὸ Λονδίνον.

Ὑπολογίζεται ὅτι τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο ἔχει εἰσὸδήματα περίπου 3,000,000 δρ. κατ' ἔτος ἔ-

Τάφος Ἰνδικός.

Ξοδεύει δέ, περίπου 20,000 δρ. κατά μήνα διά κρέατα 8,000 δρ. διά όρνιθας και πτηνά, 6,900 δρ. διά ιχθύας, 1,250 δρ. διά όστρείδια, 2,250 δρ. διά άρτον, 1,250 διά βούτυρον, 4,250 διά λαχανικά, 1,200 διά τυρόν, 1,500 δι' αυγά, 2,200 διά γάλα, και ούτω καθεξής.

Είς τας λιναποθήκας εύρισκομεν 7,000 μάκτρα (πετσέταις) τής τραπέζης, και 500 τραπέζομάνδυλα· τὰ δὲ πλυστικά άνέρχονται εις 5,000 δρ. κατά μήνα!

Είς τὸ μαγειρείον ὁ ἀρχιμάγειρος Σενιὸρ Φιορίλλο ἔχει εἴκοσι δύο βοηθοὺς. Ἐπὶ τῶν τοίχων βλέπομεν 16,000 πινάκια, ἐξ ὧν 10,000 εἶναι διαρκῶς ἐν χρῆσει. Τέσσαρες ὑπηρετῆται πλύνουσι πινάκια ἀδιαλείπτως, ἐξ καθαρίζουσι τὰ ἀσημικά, εἰς διανυκτερεῖαι ὅπως ἐτοιμάσῃ τὰ «βρίκια» τοῦ καφέ διὰ τὴν ἐπομένην πρωίαν. Τὸ ξενοδοχεῖον ἔχει 4,000 μαχαίρια και περόνια, και 2,500 κοχλιάρια. Τέσσαρες ὑπηρετῆται διανυκτερεύουσι διὰ νὰ καθαρίζωσι και στιλπνώνωσι 400—600 ζεύγη ὑποδημάτων καθ' ἑκάστην!

Τὸ Μέρα Ξενοδοχείου πληρώνει ἄγγειον φόρον ὑπ' ῥ τὰς 250,000 φρ. κατ' ἔτος. Ἡ ἀξία τῆς οἰκοδομῆς και τῶν ἐπιπλυν του τὴν σήμερον εἶναι περίπου 12,000,000 φρ.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο καταλύου συνήθως οἱ ἀνώτεροι κληρικοὶ τῆς Ἀγγλίας, ἐπίσης, δὲ και ὁ κ. Γλαδστον, ὁ Δάρβευ, ὁ βαθύπλουτος Ἀμερικανὸς Βάνδερμπιλτ· ἐκεῖ δὲ κατοικοῦσιν ἤδη και ὁ βασιλεὺς και ἡ βασίλισσα τῆς Σουηδίας μετὸν διαδόχον Ὁσκαρ και τὴν σύζυγόν του. Οἱ βασιλικοὶ οὗτοι ξένοι πληρώνουσι 260 φρ. τὴν ἡμέραν διὰ μίαν αἰθουσαν ὑποδοχῆς, ἐστιατόριον, γραφεῖον και ἐξ κοιτῶνας μετὰ λουτρῶν.

Τὸ ξενοδοχεῖον ἔχει 400 δωμάτια και μισθοδοτεῖ 350 ὑπηρετάς, ἐξ ὧν οἱ 50 εἶναι εἰς τὸ μαγειρείον. Ὁ ἀρχιμάγειρος εἶναι ὁ Πέτρος Λεκόντι, πρῶτον ἀρχιμάγειρος Ναπολέοντος τοῦ 1' ἐν Παρισίοις.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο τὰ ὑποδήματα στιλπνούνται δι' ἠλεκτρισμοῦ, εἰς χρονικὸν διάστημα $1\frac{1}{4}$ λεπτοῦ δι' ἑκάστον ζεύγος. Τὸ ὑπόδημα ἀλείφεται διὰ χεῖρός, και τίθεται ἐντός μηχανήματος τινος στιλπνωτικῆς. Πατεῖς ἐν κομβίον και τίθενται εἰς κίνησιν πολλαὶ μικραὶ βούρτσαι κυλινδρिकाὶ, αἵτινες κάμνουσι τὸ ὑπόδημα στιλπνὸν ὡς καθρέπτην.

Υπάρχουσι και ἄλλα τινὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα ἐν Λονδίῳ, ἀλλὰ τὰ ἀνωτέρω ἀκούου νὰ δώσουσι εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν ἰδέαν τινὰ τῶν κολλοσιαίων τούτων καταστημάτων.

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

Ἡ πρώτη ἑφημερίς, ἣτις ἐφάνη εἰς τὸν κόσμον, ἐτυπώθη ἐν Νουρεμβέργῃ τῷ 1457 και ἐκαλεῖτο ἡ Γκαζέττη, ἡ δὲ πρώτη ἡμερησία ἑφημερίς ἐτυπώθη τῷ 1615 και ἐκαλεῖτο ἡ Γκαζέττη τῆς Φραγκοφόρτης. Ἡ πρώτη ἑφημερίς ἐν Ἀγγλίᾳ ἐδημοσιεύθη τῷ 1622. Δεκαεννέα ἔτη ὕστερον ἤρχισαν νὰ κάμνουσι ἡμερησία πρακτικὰ τοῦ Ἀγγλ. κοινοβουλίου. Ἡ πρώτη ἑφημερίς τῆς Γαλλίας ἦτο ἡ Gazette de France, δημοσιευθεῖσα περιοδικῶς τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ 1731, καθ' ἑκάστην δὲ ἀπὸ τῆς 1 Μαΐου 1792. Ἡ Ἀγγλία ὅμως εἶχεν ἡμερησίον φύλλον τὸ Daily Courant (Ἡμερησίος Ταχυδρόμος) ἀπὸ τοῦ 1702. Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἤρχισε δημοσιευομένη ἐν Ρωσσίᾳ ἡ Γκαζέττη τῆς Πετροπόλεως.

Τὴν σήμερον αἱ ἀρχαιότεραι τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἑφημερίδων εἶναι αἱ ἐξῆς:

Ἡ Γκαζέττη τῆς Φράγκφορτ, συσταθεῖσα τῷ	1615
Ἡ Γκαζέττη τῆς Λειψίας	» 1660
» τοῦ Λονδίνου	» 1665
Ἡ Ἐρηθς τῆς Στάμφορτ (Ἀγγλ.)	» 1605
Ἡ Ταχυδρόμος τοῦ Ἐδιμβούργου	» 1705
Ἡ Γκαζέττη τῆς Ρόστοκ (Ἀγγλ.)	» 1710
Ἡ Ταχυδρόμος τῆς Νιουκάστελ	» 1711
Ἡ Ἐρηθς τῆς Λήδς (Ἀγγλ.)	» 1718
Ἡ Γκαζέττη τοῦ Βερολίνου	» 1722
Οἱ Καιροὶ τοῦ Λονδίνου	» 1785

Ἡ πρώτη ἑφημερίς τῆς Ἀμερικῆς ἐδημοσιεύθη τῷ 1690 ἐν Βοστώνῃ, ὑπὸ τοῦ Βενιαμίν Χάρρις. Ἦτο μηνιαία και ἐπιτιλοφορεῖτο «Δημόσια Συμβάντα τῆς Ἀλλοδαπῆς και τῆς Ἡμεδαπῆς.» Ἡ Κυβέρνησις ὅμως κατέσχε τὸ πρῶτον φύλλον και ἀπηγόρευσε τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐπιχειρήσεως. Μετὰ ταῦτα τῷ 1704 ἤρχισαν δημοσιευόμενα τὰ «Νέα τῆς Βοστώνος,» τὸ 1733 τὸ «Ἡμερολόγιον» τῆς Νέας Ὑόρκης, και τῷ 1744 ὁ «Ἀγγελιαφόρος» τῆς Φιλαδελφείας. Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐδημοσιεύθη ἡ πρώτη δεκάλεπτος ἑφημερίς, ἡ «Ἐσθινὸς Ταχυδρόμος», ἰδρυθεῖς τῷ 1833. Ἐν ὅλῳ ἐν Ἀμερικῇ ὑπάρχουσι 8—10 ἑφημερίδες, αἵτινες ἀριθμοῦσιν ἡλικίαν ἀνω τῶν 100 ἐτῶν.

ΤΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΝ ΚΟΤΟΠΑΞΙ.

Τὸ Κοτοπάξι ἐν Περού εἶναι τὸ ὑψηλότερον ἠφαιστειον τοῦ κόσμου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι ἤσυχον, ἀλλ' οἱ ὑπόκωφοι μυκῆμοί του ἀκούονται εἰς ἀπόστασιν 100 μιλίων. Ὁ κρατῆρ του

ἐκπέμπει ἀκαταπαύστως καπνὸν τὴν ἡμέραν καὶ πῦρ διὰ νυκτός, εἶναι δὲ ἀπρόσιτος εἰς ἄνθρωπον, διότι καλύπτεται ὑπὸ βαθυτάτης χιόνης καὶ αἱ κλιτύες του εἶναι παρὰ πολὺ ἀνωφερεῖς. Ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς κλιτύος του ὑπάρχει πελώριος βράχος, ὕψους 2,000 ποδῶν, καλούμενος «Ἡ Κεφαλή τοῦ Ἴνκα.» Οἱ Ἴνκα ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς τοῦ Περού, καὶ ἀντέστησαν σφοδρῶς εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς, ὅτε κατὰ τὸν 16^{ον} αἰῶνα, ὑπὸ τὸν Πιτζίρρο κατέκτησαν οὗτοι τὸ Περού. Ὑπάρχει λοιπὸν παράδοσις ὅτι αὐτὴ ἡ «Κεφαλή τοῦ Ἴνκα» ἦτο τὸ πάλαι ἡ κορυφή τοῦ κρατήρος, ἀλλ' ὅτι κατέπεσε τὴν ἡμέραν, ὅτε οἱ Ἰσπανοὶ ἐπιζῆσαν τὸν τελευταῖον Ἴνκα, Ἀταχουάλπα.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν ἐπεσκέφθησαν τὴν Νεάπολιν καὶ εἶδον τὸν Βεζουβίου, δύνανται νὰ λάβουν ἰδέαν τῆς μεγαλοπρεπειᾶς τοῦ Κοτοπαξί, ἐὰν φαντασθῶν ἡφαιστειὸν 15,000 πόδας ὑψηλότερον τοῦ Βεζουβίου, ἐκπέμπον πῦρ καὶ λάβαν ἀπὸ κορυφῆς καλυπτομένης εἰς ὕψος 3,000 ποδῶν μὲ βαθυτάτην χιόνα, καὶ φουόμενον τόσον δυνατὰ ὥστε νὰ ἀκούηται εἰς ἀπόστασιν ἐνίοτε 600 μιλίων! Καὶ δύναται τις νὰ φαντασθῆ τὴν ὠραιότητα τῆς θέας ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν Κουίτο θόδου, ἥτις διέρχεται παρὰ τοὺς πρόποδας 20 τῶν ὑψηλοτέρων ὄρεων τοῦ Ἀμερικανικοῦ ἡμισφαιρίου, καὶ ἐκ τῶν 20 τὰ 3 εἶναι ἡφαιστεια!

ΘΕΑΤΡΟΝ

(Συνέχεια ἰδὲ προηγουμ. φύλλον).

2) Ὁρχήστρα ἐλέγετο τὸ μέρος τὸ μεταξὺ τῆς σκηνῆς καὶ τῶν καθισμάτων. Εἰς τὰ εἰρηπια τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου ἐν Ἀθήναις, ἡ ὀρχήστρα εἶναι ἡμικύκλιον ἀλλὰ τὸ σχῆμα τοῦτο εἶναι τῆς ὑστεραῖς Ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς (200 μ. Χ.), εἰς δὲ τοὺς ἀρχαίους καιροὺς ἡ ὀρχήστρα ἦτο κύκλος. Εἰς τὸ μέσον αὐτῆς ἦτο ἡ *Θυμέλη* ἥτοι βωμὸς τοῦ Διονύσου. Εἰς τὴν ὀρχήστραν ἴστατο ὁ χορὸς, οἱ δὲ ὑποκριταὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

3) Ἡ *Σκηνή* ἦτο ὀλίγον τι ὑψηλότερα τῆς ὀρχήστρας. Τὸ ἔμπροσθεν μέρος, ὀπότεν ὠμίλου οἱ ὑποκριταί, ἐκαλεῖτο *λογεῖον* καὶ φαίνεται ὅτι ἦτο σανιδόστρωτον. Ὅπισθεν τοῦ λογεῖου διεκρίνετο κιονοστιχία, μὲ φραγμοὺς μεταξὺ τινῶν τῶν στηλῶν. Εἰς τὸν αὐτῶ ἀποτελούμενον τοῖχον ἦσαν τρεῖς θύραι, δι' ὧν εἰσῆρχοντο καὶ ἐξῆρχοντο οἱ ὑποκριταί. Ὅμοίως ἐκατέρωθεν τοῦ λογεῖου ἦτο δωμάτιόν τι *παρὰσκηπτιον* καλούμενον, ὅπου ἐφυλάττοντο αἱ μηχαναὶ τοῦ θεάτρου, τὰ ἐνδύματα τῶν ὑποκριτῶν κτλ.

Ἡ σκηνογραφία τῶν παραστάσεων ἦτο ἀπλοστάτη. Συνήθως ἐχρειάζετο νὰ φαίνεται νὰ εἴη βασιλικὸν ἀνάκτορον. Εἰς τοῦτο ἐχρησίμευεν ἡ κιονοστιχία, τὴν ὁποίαν ἀνεφέραμεν. Ἐπειτα ἐκατέρωθεν τῆς σκηνῆς ἦσαν αἱ περιαικτοὶ—δύο μεγάλα τριγωνικὰ πρίσματα, ἐξωγραφισμένα μὲ διάφορον σκηνογραφίαν ἐφ' ἐκάστης πλευρᾶς. Ὁταν ἤθελον ν' ἀλλάξωσι τὴν ὄψιν τῆς σκηνῆς, ἐστρεφον τὰς περιαικτοὺς ὥστε νὰ φανῆ ἄλλη σκηνογραφία.—Ἐπὶ ἄνω τοῦ λογεῖου ἦτο τὸ *θεολογεῖον*, μηχανὴ τις ὑψηλὴ ὅπου ἐφανίζοντο οἱ θεοί, ὅσκις ὑπῆρχον τοιοῦτοι εἰς τὸ δράμα. Ἐλέγετο δὲ καὶ *μηχανὴ ἀπλῶς*, ἐξ οὗ καὶ ἡ φράσις «θεὸς ἐκ μηχανῆς». Εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα ἦτο τὸ λεγόμενον *βροντεῖον* καὶ *κεραυνοκοπιον*, ὅπου παρίστανον βροντὰς καὶ ἀστραπάς.

Κατ' ἀρχὰς ὑπῆρχεν εἰς μόνος ὑποκριτῆς ἔπειτα ὁ Αἰσχύλος συνέγραψε τραγωδίας ἀπειτούσας δύο καὶ τρεῖς, ὁ δὲ ἀριθμὸς οὗτος τῶν τριῶν ἐγένετο ὁ κανὼν εἰς ὅλα τὰ ἀρχαῖα δράματα ὑπῆρχον πρὸς τοῦτοις καὶ βωδὰ πρόσωπα, ὡς ὑπρέται, δορυφόροι κτλ. Οἱ ὑποκριταὶ καθὼς καὶ ὁ χορὸς ἔφερον *προσωπεῖα*.

Αἱ παραστάσεις ἤρχιζον ἀπὸ τὸ πρῶν καὶ διήρκων ὅλην τὴν ἡμέραν ἢ ἐπιδοκιμασία ἐγένετο καθὼς καὶ σήμερον διὰ χειροκροτημάτων καὶ ὁμοίως τὸ ἐναντίον διὰ συριγμῶν. Ὅταν ἤθελον νὰ ἐπαναληφθῇ χωρὶν τι, ἐφώναζον «*αὐθις*».

Μὲ τοὺς Ῥωμαίους, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἄνθρωποι ὕλικοι μᾶλλον ἢ διανοητικοί, τὸ θέατρον δὲν ἠδουκῆθησε πολὺ, ἀλλὰ ταχέως ἀντεκατεστάθη ὑπὸ τῶν θηριομαχιῶν καὶ τοιοῦτων αἰματηρῶν θεαμάτων.

— Ὅα αἱ φανῆ ἀπίστευτοὶ τὸ ἐπόμενον ἀνεκδοτὸν, καὶ ὅμως εἶναι ἀληθέστατον καὶ μαρτυρεῖ πῶς αἱ προλήψεις δύνανται νὰ σώσωσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῆς βιόσεως, οὕτως εἰπέιν. Ὁ πρῶτος Γερμανικὸς σιδηροδρόμος, μεταξὺ Νυρεμβέργης καὶ Φῦρ, ἐγκαινιάσθη τὴν 7 Δεκεμβρίου 1835, ἀπὸ οἱ ἰδρῦνται αὐτοῦ πολλὰ ὑπερνήκησαν προσκόμματα. Οὕτω λόγου χάριν ἡ Βαυαρικὴ Κ.θέρνησις ἐξήτησι καὶ ἐλαβεν ἔγγραφον γνωμοδότησιν τῆς Βασιλικῆς Συγκλήτου τῶν Ἱατρῶν, περὶ τοῦ ἐπιβλαβῆς ἢ μὴ τῆς διὰ σιδηροδρόμου συγκοινωνίας ὡς πρὸς τὴν υἱεῖαν. Ἀποσπῶμεν μέρος τοῦ ἐγγράφου οὗτος: «Ἡ δι' ἀτμαμάτων κίνησις πρέπει νὰ ἀπαγορευθῇ αὐτὴ ἐπιβλαβῆς εἰς τὴν δημοσίαν υἱεῖαν. Ἡ ταχύτης τῆς κινήσεως ταύτης ἀρεύκτως θὰ προξενήσῃ εἰς τοὺς ἐπιβλαβῆς πάθος τι τοῦ ἐγκεφάλου καλούμενον *delirium furiosum* καὶ ἂν ἀκόμη οἱ ἐπιβλαβῆς θὰ ἤθελον νὰ βεβαιωθῶσιν, ἡ Κυβέρνησις ἐπρεπε τοῦλάχιστον νὰ προστατεύσῃ τοὺς *θεατῶν*. Διότι ὅπως ἡ θέα ἀτμαμάτης διερχομένης τόσον ταχέως θὰ προξενῆ καὶ αὐτὴ τὴν ῥηθείσαν νόσον τοῦ ἐγκεφάλου. Διὰ τοῦτο, ἂν ἡ Κυβέρνησις ἐπιτρέψῃ τοὺς σιδηροδρόμους, πρέπει νὰ ἀπαιτήσῃ ὅπως ἐγκλιεῖται: α) γραμματὶ ἐκατέρωθεν μὲ ὑψηλὸν σανιδώμα διὰ νὰ εἰσῆρχονται ἄβρατοι αἱ ἀματωστοὶ χλιαί» κτλ. κτλ. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο διατηρεῖται ἀκόμη εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Ἐταιρίας τοῦ σιδηροδρόμου ἐκείνου. Εὐτυχῶς ἡ Βαυαρικὴ Κυβέρνησις ἔσχε τὴν νοημοσύνην νὰ μὴ τὸ δημοσιεύσῃ τότε!

